

—UN DÍA SEN AUGA—

Na aldea de pedra, onde o cristalino regato solía cantar, o día despertou sen o suave murmurio da auga. O sol ergueuse, pero a terra, sedenta, suspiraba pola súa caricia líquida.

Os campos amosaban o seu lamento: as frores marchitas e as árbores vergaban tristes as súas ramas. As persoas, acostumadas á vitalidade do regato, sentían un baleiro no corazón.

No mercado, os pozos secos espallaban inquedanza. As conversas eran unha letanía de preocupacións sobre o futuro sen a esencia da vida. As nubes pasaban, pero non deixaban caer nin unha pinga.

Nun rincón da aldea, un neno descubriu unha vella fonte esquecida. Coas súas pequenas mans, abriu a vella vea e, como por arte de maxia, a auga brotou lentamente. Unha chuvia de esperanza espallouse pola aldea.

Aquela fonte agochada, esquecida polo tempo, trouxo a promesa de días mellorados. A auga retornou, e coa súa volta, a vida tamén.

—FIN—